

Wolder

De eerste 12 jaren van mijn leven heb ik in Wolder mogen doormaken, het dorp dat op schootsafstand van Maastricht lag. Ik hoorde dat er vroeger tussen Wolder en Maastricht niet gebouwd mocht worden omdat een eventuele vijand van de stad zich daar zou kunnen verschuilen. Soms liep ik wel eens met mijn moeder over de begraafplaats aan de Tongerseweg.

Bij de herinneringssteen voor de slachtoffers die in Indië waren gevallen kreeg ik dan te horen dat een daarvan Frans Aarts was. Deze was met 21 jaar gestorven ver van huis, meer dan 10 jaren voordat ik geboren ben. En ofschoon ik hem nooit heb gekend, heeft hij sindsdien altijd een plaatsje in mijn hart en herinnering gehad. Net zoals die neef, die ook op veel te jonge leeftijd overleden werd op de Tongerseweg. Ook die heb ik nauwelijks gekend, maar ik hoorde wel dat hij een geweldig mens was, een engel op aarde. Een keer had ik hem meegemaakt en die ene keer kwam hij voor mij op en wilde dat anderen me mee lieten voetballen, terwijl ik dat anders nooit mocht omdat ik te slecht was en in een oud huis woonde. God roept zijn engelen meestal als eerste. Ook die neef heeft altijd in mijn hart een apart plekje gehouden. Hoe zou je ook lichtjes in de duisternis kunnen vergeten? En geloof me: uiteindelijk zijn alle mensen lichtjes. Alleen heeft het soms wat tijd nodig voor ze ontsteken. Gelukkig is God geduldig. Laten wij het ook zijn.

Een dezer dagen kreeg ik een uitnodiging van de stichting heemkunde van Wilre tot Wolder om op 14 maart aanwezig te zijn bij de onthulling van een plaque ter herinnering aan de Wolderse oorlogsslachtoffers. Op 14 maart werden in eeuwig steen de namen aangebracht aan de kerk in Wolder van de oorlogsslachtoffers: Frans Aarts, Harrie Coone, Pauli Crauwels, Marieke Haenen, Nicola Haesen, Breur Hecker, Chretien Hogenboom, Hugo Paulissen, Bèr Smeets, Nandus Vandenboom, Paul Veerkamp en Gerard de Vet. In een volle Petrus en Pauluskerk werd de opening gedaan door Jos Gielen, voorzitter van de stichting. Gedichten werden voorgedragen door de dames Maria Scheres en Annelies Sturm. Schoolkinderen van de basisschool Petrus en Paulus ontstaken kaarsen, nabestaanden spraken en deden de onthulling, pastoor van der Aart deed de inzegening, scouts van Henri Dunant-Florence Nightingale deden de kranslegging en Huub Schouteten, voorzitter van de werkgroep Geschiedschrijving deed het dankwoord. Ik noem al deze namen, omdat mensen die zich de moeite doen voor anderen, zeker ook als die niet meer onder ons zijn, verdienen om met naam genoemd te worden.

Uit het boekje dat we aan het eind meekregen las ik wat ik nooit geweten had dat Frans, broer van mijn vader, staand achterop een legervoertuig in Tjimahi, 2 kilometer ten westen van Bandung, uit de auto geslingerd was toen deze in een valkuil reed en ter plaatse overleed. Terwijl ik aan de Tongerseweg een gedenksteen zag, lag hij, soldaat eerste klas, begraven in Indonesië, ereveld Pandu, vak II, nr.8. Laat ons in naam van al die slachtoffers van alle landen en van alle rassen en van alle leeftijden zeggen wat de titel van de gedenksteen van de stichting Heemkunde zegt: "NOETS MIE OORLOG".